

K·MEO

EL CONSELLER PUIG NO VA NÉIXER AMB LA FLOR AL CUL

Jutjat el Conseller Puig pel cas de Sixena

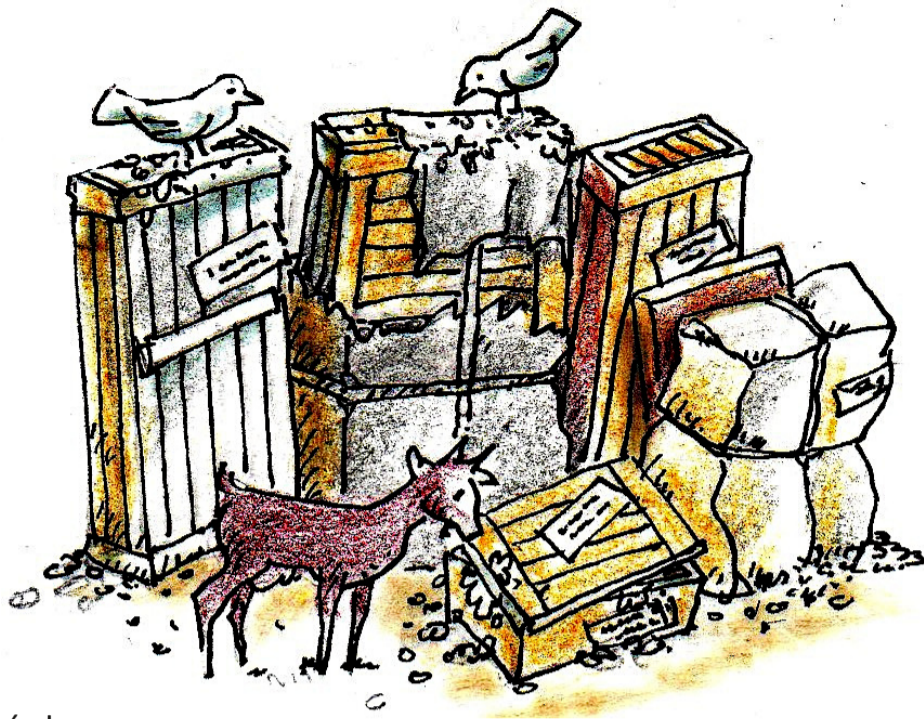
Bones, sóc en Nícar, l'oca que apareix als peus de la Verge en el retaule de "La Inmaculada decebuda", obra barroca que havia estat gloriosament exposada al Museu d'Art de Lleida i que fa set anys la Guàrdia Civil va traslladar a Sixena, poblet molt bufó situat als Monegros d'Osca.

La religió, com tots vostès saben és apolítica (sóc oca però no tonta) i per això els representats en quadres i monuments eclesiàstics no podem opinar sobre conflictes humans. Si puc dir però que fa set anys que tinc fred i jo encara m'espavilo perquè tinc plomes, però a la Verge la tinc glaçada.

La neutralitat que em caracteritza, no em permet opinar sobre la decisió de ser traslladats de Lleida a Sixena. Déu me'n guard. Ara bé, una vegada traslladats, tampoc estaria malament donar-nos acolliment adequat. Som grans, jo porto quatre cents anys estampat al costat de la

Verge i vulgues que no, la humitat es nota, sobre tots als peus (o potes si preferiu). Però a Déu el que és de Déu i als homes etc...

El que sí ens ha posat a tot el bestiar representat en aquesta col·lecció en alerta és la conducta municipal de la nostre actual residència. El jutge ha demanat al Conseller Puig com a penitència dos anys de inhabilitació i sis mil euros de multa. Massa? Poc? Just? Injust? Allà vosaltres. El que no sembla equilibrat és que l'Ajuntament de la formosa vila demani augmentar la pena del Conseller a presó i multa de cent seixanta mil euros per haver retardat la nostra arribada al Monestir de Sixena. Si tanta pressa tenien els municipals de Sixena per recuperar-nos, no s'entén que portem set anys tancats en les mateixes caixes tal com vàrem arribar,

exposats als vents, els freds i les humitats de la zona. No s'entén que no ens vulguin mostrar als sigenencs o vilanovins que omplien la plaça el dia de la nostra arribada amb llàgrimes als ulls, no s'entén que portin set anys fent reformes per acollir-nos mentre a diari escoltes els cruixits de les obres veïnes que mica en mica van quedant fetes miques com nosaltres mateixos. Tenien pressa per tenir-nos i gaudir-nos o només volen tocar els nassos al Conseller Puig?

Sabem de fa segles que a Espanya s'improvisa, però potser no tant, hòstia.

GARSA PROSTÀTICA

VIATJANTS DE COMERÇ

Illa i Collboni viatgen a Bèlgica

Temps era temps que el meu oncle, reconegut viatjant de comerç català reconvertit després de la guerra civil espanyola en contrabandista, explicava les anècdotes i experiències dels seus viatges. Tenien molta gràcia.

Els viatjants –segons l'oncle– tenien dos secrets: una maleta ben plena i millor ordenada on es mostrava el gènere i una memòria (recolzada per una llibreta de viatge) on a cada nova visita es preguntava al botiguer com anava el mal de cap de la seva sogra (que havia patit durant la darrera visita del comercial dos o tres mesos abans).

Illa i Collboni, de maleta poca. Un parell de dossiers arrugats de tanta anada i tornada i una col·lecció de bolígrafs amb la Sagrada Família gravada. Illa i Collboni, de memòria, no gaire. Van atrafegats tot el dia amb coses noves i quan arriben a

Brussel·les, ja no saben que hi han anat a fer i de com es troba la senyora del cònsol espanyol, ni ganes de preguntar-ho. Aleshores digueu, què van a fer cada dos per tres els polítics catalans a Brussel·les. Amb el Puigdemont no es parlen i tampoc tindrien res a dir-se i les diverses oficines europees en quan veuen arribar a un català tanquen la porta.

Barcelona té prou problemes de tot tipus com perquè el Collboni vagi a planificar altres ciutats europees. Potser si es quedés a casa, les rondes s'eixamplarien, i els túnels es foradarien, i els lladre tindrien cases on apartar-los de la feina.

Catalunya està quedant com una roca aïllada a l'est d'Espanya que d'aquí a quatre dies només serà camp de

pastura. Europa ja sap que a la roca es parla català (el Govern espanyol els hi recorda cada dia) però les cabres no parlen. Una indústria tampoc aniria tan malament, encara que fos agrària.

El meu oncle viatjava per guanyar-se la vida. Ni al Collboni ni a l'Illa els fa falta. No cal tan de viatge. D'altra banda, no sé si per parentesc o per Arthur Miller la imatge del viatjant és trista, caminen desmanegats, amb les cames arcades, el vestit arrugat i una cara que es resisteix al somriure de debò. El meu oncle va millorar molt quan es va fer contrabandista i va augmentar els ingressos considerablement. Al final semblava un senyor. Potser si Illa i Collboni s'hi dediquessin en podríem treure alguna cosa més.